

■ Ἐπὶ τῇ ἱερᾷ μνήμῃ τοῦ Ὁσίου Παρθενίου (25ῆς Μαρτίου)

Τὸ Λευκὸ Περιστέρι*

ΑΠΟ μικρὸ παιδί ὁ Στάρετς Παρθένιος (1790-1855) εὐλαβεῖτο καὶ ἀγαποῦσε τὸν Θεῖο Παράκλητο, τὸ τρίτο πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδος. Στὰ ἐφηβικά του μάλιστα χρόνια ἀπήλαυσε μιὰ ἰδιαίτερη ἐπίσκεψι τῆς χάριτός Του.

«Ἐπιστρέψαμε, διηγείτο ἀργότερα ὁ ἴδιος, μὲ τὸν ἀδελφὸ μου ἀπὸ τὸ σχολεῖο στὸ σπίτι. Ἦταν ἡ περίοδος τῶν διακοπῶν. Ἡ ἀπόστασις ἦταν μεγάλη καὶ μᾶς βρῆκε ἡ νύκτα. Σταθήκαμε λοιπὸν κάπου νὰ ξεκουρασθοῦμε. Ξαπλώσαμε κατὰ γῆς, κάτω ἀπὸ τὸν ἀπέραντο οὐρανό. Ἡ βραδυὰ εἶχε πολὺ ξαστεριά, καὶ γιὰ ἀρκετὴ ὥρα δὲν μπορούσα νὰ κλείσω μάτι. Δὲν γνωρίζω γιατί μέσα στὴν ψυχὴ μου ὑπῆρχε μιὰ ἀνείπωτη χαρά. Ἐκοίταζα ψηλὰ τὸν οὐρανὸ μὲ

τ' ἀναρίθμητα ἀστέρια του, ὅταν ξαφνικὰ βλέπω ἓνα περιστέρι, λευκὸ σὰν τὸ χιόνι, νὰ ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος μου. Ἀπόρησα. Ποῦ βρέθηκε τὸ περιστέρι, αὐτό; Μήπως ἦταν δικό μας; Μὰ ἐμεῖς δὲν εἴχαμε στὸ σπίτι μας περιστέρια. Ἀλήθεια, πόσο ὁμορφο ἦταν! Τὸ κοίταζα καὶ δὲν

χόρταινα νὰ τὸ βλέπω. Δὲν πετοῦσε ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Βρισκόταν ἀκριβῶς ἀπὸ πάνω μου. Ἄλλοτε ὑψωνόταν καὶ ἄλλοτε χαμήλωνε.

Ξύπνησα γρήγορα τὸν ἀδελφό μου, πὺ κοιμόταν πλάϊ μου. – Κοίταξε, τοῦ εἶπα. Βλέπεις ἓνα περιστέρι; – Ποιό περιστέρι; Ποῦ εἶναι; – Νάτο, φτερουγίζει ἀπὸ πάνω μου. – Ὁχι, ἀδελφέ μου, δὲν βλέπω τίποτε. Ἐσύ, φαίνεται, παραμιλᾷς στὸν ὕπνο σου... Ἐκεῖνος γύρισε ἀπὸ τὸ ἄλλο πλευρὸ καὶ κοιμήθηκε. Ἐγὼ ὅμως ὡς τὰ χαράματα δὲν ἀπεμάκρυνα τὰ μάτια μου ἀπὸ τὸν βραδυνὸ ἐπισκέπτη. Θεῖα χαρὰ εἶχε πλημμυρίσει τὴν ψυχὴ μου.

Μόλις ξημέρωσε, τὸ περιστέρι χωρὶς νὰ πετάξῃ, ξαφνικὰ ἔγινε ἄφαντο. Ἀπὸ τότε ὅμως ἀπλώθηκε στὴν καρδιά μου θεῖα γλυκύτης καὶ ἄναψε πόθος γιὰ κάτι ὑπερκόσμιο. Κανένα γήινο πράγμα δὲν μ' ἐγοήτευε. Ὅλα μοῦ παρουσιάζονταν ἀντιπαθῆ καὶ ψυχρά. Φαινόταν πὼς δὲν θὰ μπορούσα πιά νὰ παραμείνω στὸν κόσμο».

* * *

Τὸ γλυκύτατο αὐτὸ ὄραμα ποτὲ δὲν μπορούσε νὰ ξεχάσῃ ὁ Στάρετς. Σὲ μιὰ μάλιστα προσευχὴ δοξολογίας πρὸς τὸ Πανάγιο Πνεῦμα γράφει:

«Ἀπερίγραπτε Παράκλητε, πὺ ἐκπορεύεσαι ἀπὸ τὸν Πατέρα καὶ ἀναπαύεσαι στὸ Υἱόν, στήσε μέσα μου τὸ ναὸ τῆς μεγαλωσύνης Σου. Ἐνθυμοῦμαι τὴν ἐμφάνισι τῆς γαλήνιας καὶ ἀπαλῆς χάριτός Σου, στὴν νεανικὴ μου ἀκόμη ἡλικία, πὺ μὲ τὴν μορφὴ τοῦ περιστεριοῦ ἐπισκέφθηκε ἐμένα τὸν ὀκνηρὸ καὶ ἀμελῆ».

*) Ἀρχιμανδρίτου Τιμοθέου Σακκά, Ὁ Στάρετς Παρθένιος τῆς Κιεβο-Πετσέρσκαγια Λαύρας, σελ. 13-15, ἐκδόσεις Ἱερᾶς Μονῆς Παρακλήτου, ἐκδοσις γ', Ὠρωπὸς Ἀττικῆς 1979.